

ΕΘΝΟΔΙΕΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΙΟΥΝΗΣ 2015

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 278

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

ΟΙ Τ/ΚΥΠΡΙΟΙ ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΞΑΝΑ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΝΑ ΗΓΗΘΕΙ

Κοινό μέτωπο Ε/Κ - Τ/Κ εργαζομένων για τη λύση του Κυπριακού

SOL ÖNCÜ OLMALI

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΚΕΛ
Νέα αρχή ή ένα
από τα ίδια;

Σελίδα 2

**Οικονομία σε
μόνιμη λιτότητα**

Σελίδα 5

**Νομιμοποίηση της
μετανάστευσης**

Σελίδα 7

**Ezilen Halkların
ve Sol'un Zaferi**

Sayfa 6

Μια νέα αρχή ή ένα από τα ίδια;

Το Ακελ βρίσκεται σήμερα μπροστα σε σημαντικά προβλήματα. Η Προεδρία Χριστόφια υπήρξε μια τραυματική εμπειρία που άφησε το Ακελ με σημαντικές απώλειες και πολλά ερωτηματικά για το ρόλο που παίζει και το ρόλο που πρέπει να παίζει στην κυπριακή κοινωνία. Στον απόηχο της Προεδρίας Χριστόφια υπήρξε μια μεγάλης κλίμακας αλλαγή πολιτικών εμφάσεων καθώς και η ανάλογη αλλαγή φρουρας στην ηγεσία του κόμματος, με μια νεότερη γενία στελεχών να αντικαθιστά την παλιότερη σχεδόν σε όλες τις ηγετικές βαθμίδες. Το Συνέδριο του Ακελ ουσιαστικά επισφραγίζει αυτές τις αλλαγές τόσο στο πολιτικό επίπεδο όσο και στην αλλαγή ηγεσίας. Πόσο όμως αυτές οι αλλαγές ανταποκρίνονται στις ανάγκες των αντικειμενικών συνθηκών που έχει να αντιμετωπίσει το Ακελ; Μπορούν αυτές οι αλλαγές να οδηγήσουν το κόμμα σε ανάκαμψη και ανάκτηση της ηγεμονικής του παρουσίας στον πολιτικό χώρο της Κύπρου; Κατ' αρχήν πρέπει να πούμε πως το Ακελ βρίσκεται ήδη σε πορεία ανάκαμψης. Αν συγκρίνουμε τη σημερινή του θέση με τη θέση όπου βρισκόταν τους τελευταίους μήνες της Προεδρίας Χριστόφια, βλέπουμε πως έχει καταφέρει να σπάσει σε μεγάλο βαθμό την απομόνωση όπου το είχαν οδηγήσει τόσο οι υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις όσο και τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας. Ακόμα πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι δεν αντιμετωπίζει πια τη γενικευμένη εχθρότητα της μεγάλης πλειοψηφίας του κυπριακού λαού, συμπεριλαμβανομένων και μεγάλων ποσοστών των παραδοσιακών οπαδών και μελών του. Οι λόγοι γι' αυτή την ανάκαμψη είναι βασικά δυο: ο πρώτος λόγος είναι η ανέλπιστα πετυχημένη προεκλογική εκστρατεία και το πολύ ικανοποιητικό αποτέλεσμα των Προεδρικών εκλογών με την υποψηφιότητα Μαλα. Ο δεύτερος λόγος, και ίσως ο πιο σημαντικός, είναι η εμπειρία της διακυβέρνησης Αναστασιάδη και η γενική συνειδητοποίηση πως δεν φταίει απλα ο Χριστόφιας για όλα τα κακα που φέρνει η οικονομική κρίση. Ήταν θέση αυτής της εφημερίδας ότι το Ακελ θα έπρεπε να δικεκδικήσει την προεδρία το 2013 με τον ίδιο τον Χριστόφια. Αυτό θα έδινε την ευκαιρία στο Ακελ δώσει τη μάχη με αξιοπρέπεια και να προβάλει τη δική του γραμμή και να κερδίσει ψήφους στις δικές του θέσεις που θα του επέτρεπαν να συνεχίσει την πολιτική του δουλειά οργανωμένα με τις εκλογές - ξέροντας πως η εκλογική ήττα ήταν το πιο πιθανό αποτέλεσμα δεδομένων των πραγματικότητων της εποχής. Ωστόσο, η πορεία της προεκλογικής εκστρατείας και το αποτέλεσμα των εκλογών έδειξαν πως η υποψηφιότητα Μαλα δεν στέρησε από το Ακελ αυτές τις δυνατότητες. Ο Σταύρος Μαλας αντι-

22ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΚΕΛ

μετωπίστηκε από την κοινωνία ως ο υποψήφιος του Ακελ και η πολιτική του γραμμή εκπροσώπησε με επάρκεια το κόμμα και τις επιδιώξεις του. Η Προεδρία Αναστασιάδη άρχισε με τους χειρότερους οιωνούς για τον ίδιο. Το κούρεμα των καταθέσεων και το κλείσιμο των τραπεζών ήταν μια πρωτοφανής επίθεση στην οικονομία της Κύπρου από την Ευρωπαϊκή Ένωση, και κύρια από τις πιο φιλικές προς τον Αναστασιάδη και το κόμμα του δυνάμεις, που άφησαν άφωνο ολόκληρο τον κυπριακό λαο. Όσο κι αν προσπάθησε η Κυβέρνηση Αναστασιάδη να φορτώσει την ευθύνη στον Χριστόφια και την Κυβέρνηση του, άρχισε να γίνεται ολοένα και πιο

Φρουρα οδήγησε στην έκρηξη του, την καταστροφή του ηλεκτροπαραγωγού σταθμού του Βασιλικού και τα γνωστά τραγικά γεγονότα. Μέσα στο γενικότερο κλίμα της επίθεσης της Δεξιάς ενάντια στον Χριστόφια και τη δυσανασχέτηση για την πορεία της οικονομίας ξεσηκώθηκε ένα πλήθος «αγανακτισμένων» που ζητούσαν την κεφαλή του Χριστόφια επί πινάκι. Οι πραγματικές ευθύνες του Χριστόφια δεν βρίσκονται ούτε στην οικονομική κρίση ούτε στην έκρηξη του Μαρι. Μια ψύχραιμη αποτίμηση της Προεδρίας του ίσως να εντοπίσει τρεις σημαντικούς τομείς λαθών:

1. Στη διαχείριση του Κυπριακού

φανερο πως η οικονομική κρίση δεν οφειλόταν κατά κύριο λόγο στην «ανεύθυνη» πολιτική της Κυβέρνησης, αλλά από τη μια στην παγκόσμια οικονομική κρίση και από την άλλη στις Τράπεζες. Σιγα-σιγα το μαύρο που σκέπαζε την εικόνα Χριστόφια άρχισε να γίνεται γκρίζο. Η αλήθεια είναι ότι ο Χριστόφιας στάθηκε πολύ άτυχος στη συγκυρία που βρέθηκε να προεδρεύει. Κέρδισε τις εκλογές τον Φεβράριο του 2008, πριν ξεσπάσει η παγκόσμια οικονομική κρίση. Η οικονομική του πολιτική, μια πολιτική μετρημένων μεταρρυθμίσεων και μικρής εμβέλειας ανακατανομής του πλούτου, μπορούσε να δώσει αποτελέσματα αν η παγκόσμια οικονομία συνέχιζε την κανονική της πορεία. Το κραχ του 2008 όμως έκαμε αυτή την πορεία ανέφικτη. Με την παγκόσμια οικονομία σε ύφεση, τέτοιες πολιτικές ήταν ανεφάρμοστες. Η αντίστροφη μέτρηση προς το Μνημόνιο είχε αρχίσει πολύ πιο πριν καλέσει την Τρόικα σε βοήθεια. Η δεύτερη ατυχία του Χριστόφια ήταν η έκρηξη στο Μαρι. Ακολουθώντας ουσιαστικά τις οδηγίες των Αμερικανών προχώρησε στην κατάχωση του φορτίου εκρηκτικών που μεταφερόταν στον Λίβανο και ανέθεσε τη φύλαξη του στην Εθνική Φρουρα. Η απίστευτη επιπολαιότητα με την οποία χειρίστηκε το φορτίο η Εθνική

υπήρξε άτολμος και αναποφάσιτος. Στην πρώτη περίοδο της προεδρίας του είχε τόσο τον ενθουσιασμό του κόσμου για την προοπτική λύσης του Κυπριακού όσο και τη στήριξη του Αναστασιάδη. Ο Ταλατ, παρα τις συντηρητικές θέσεις του, έδειξε και διάθεση και αποφασιστικότητα για διευθέτηση του Κυπριακού. Η άρνηση του Χριστόφια να επισημοποιήσει τις συγκλίσεις που πέτυχαν ήταν σφάλμα που από τη μια ίσως να οδήγησε στην ήττα του Ταλατ στις εκλογές και από την άλλη έδωσε στην ευκαιρία στον Εργολο να υπαναχωρήσει. Έδωσε παράλληλα την ευκαιρία στους εθνικιστές να τον κατηγορήσουν για «γενναιόδωρες υποχωρήσεις» ενώ του στέρησε τη δυνατότητα να τις υπερασπιστεί.

2. Η αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης έγινε σε ένα επίπεδο αυστηρά κυπριακό. Το κραχ του 2008 και η παγκόσμια οικονομική ύφεση δεν άφησαν περιθώρια για αισιόδοξες προοπτικές για την κυπριακή οικονομία. Ωστόσο η Κυβέρνηση Χριστόφια εξακολουθούσε να συμπεριφέρεται σαν τίποτε να μην συνέβαινε. Η αλήθεια είναι πως δεν μπορούσαν να γίνουν πολλά. Η δομή της κυπριακής οικονομίας δεν ήταν βιώσιμη. Ούτε και είχε ο Χριστόφιας εντολή για να προχωρήσει στο σοσιαλισμο.

Ωστόσο, ήταν υποχρέωση του να προετοιμάσει το λαο και να τον προετοιμάσει για τις δυσκολίες που θα συναντούσε.

3. Η διαχείριση της έκρηξης στο Μαρι έδωσε την ευκαιρία στους αντιπάλους του να του φορτώσουν ολόκληρη την ευθύνη. Αντι να προχωρήσει άμεσα και να διώξει αυτούς που πραγματικά ευθύνονταν, την ηγεσία και τα στελέχη της Εθνικής Φρουρας, άφησε να περάσουν πολλές μέρες πριν απευθυνθεί στο λαο με ένα διάγγελμα που δεν έλεγε στην ουσία τίποτε. Ήταν σχεδόν απολογητικό και δεν έδινε καμία απάντηση στην αγωνία του κόσμου. Στη συνέχεια επέτρεψε να μετατραπεί η υπόθεση Μαρι σε κυνήγι μαγισσών, με τον Υπουργο Αμυνας να οδηγείται αρχικά σε παραίτηση και στη συνέχεια στη φυλακή και τον Υπουργο Εξωτερικών σε παραίτηση. Ακόμα χειρότερα, έθεσε την Προεδρία υπο την κρίση ενός προκατειλημμένου δικαστικού που του απέδωσε όλη την ευθύνη. Αυτό που έσωσε τον Χριστόφια ήταν η απληστία του κ. Πολυβίου που συμπεριφέρθηκε με τόση κακεντρέχεια απέναντι του που δεν μπορούσε να γίνει πιστευτός. Υπήρξαν φυσικά κι άλλα «λάθη» της Προεδρίας Χριστόφια. Λάθη ωστόσο που δεν έχουν την ίδια βαρύτητα με τα πιο πάνω. Θα περίμενε κανείς ότι το Ακελ θα έκαμε μια αξιολόγηση της Προεδρίας Χριστόφια για να καθορίσει την πολιτική του γραμμή. Διαβάζοντας το Συνεδριακό Εγγραφο του Ακελ, δεν υπάρχει τίποτε που να πείθει ότι το Ακελ έχει μελετήσει σοβαρά τις πολιτικές διαστάσεις της Προεδρίας Χριστόφια με εντοπισμο συγκεκριμένων λαθών και διορθωση πορείας. Το αίτημα που αποκομίζει κανείς από το Εγγραφο είναι ότι το Ακελ προσπαθή να ξεχάσει την Προεδρία Χριστόφια και να λύσει τα προβλήματα που αντιμετωπίζει μέσα από διορθωτικά οργανωτικά μέτρα και βελτίωση της εσωτερικής ζωής του κόμματος. Όσα όμως οργανωτικά σχέδια κι αν κάμει το Ακελ δεν μπορεί να αξιοποιηθεί το μέγιστο των δυνατοτήτων του αν δεν αντιμετωπίσει τα τραύματα της Προεδρίας Χριστόφια και να τα τοποθετήσει στις πραγματικές τους διαστάσεις. Το Ακελ πρέπει να αρχίσει να συμπεριφέρεται με αυτοπεποίθηση και προοπτική νίκης στις επόμενες Προεδρικές εκλογές με δικο του υποψήφιο, χωρίς να ζητιανεύει «συμμάχους» στα κόμματα του «κεντρικού χώρου». Το Ακελ έχει αρχίσει καλά με τη στάση του στο Κυπριακό: αυτή τη στάση πρέπει να δυναμώσει ακόμα περισσότερο και να προχωρήσει σε ολοκληρωμένα ανεξάρτητη πολιτική, χωρίς να αφήνει περιθώρια στους πάλαι ποτε συνεργάτες του να ονειρεύονται τη δική τους προεδρία στη ράχη της Αριστερας.

Θέμος Δημητρίου

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Κρίση υπερπαραγωγής και αφθονίας

Ο πλανήτης μας από το 2008 βρίσκεται αντιμέτωπος με τη μεγαλύτερη οικονομική κρίση μετά απ' αυτήν του 1929-33. Μια κρίση που ερμηνεύεται από τους αστούς οικονομολόγους σαν κρίση υπερπαραγωγής ή υπεραφθονίας. Ο πλανήτης δηλαδή παράγει περισσότερα από όσα μπορεί να καταναλώσει.

Πώς, όμως, συμβαίνει αυτό την ίδια ώρα που ο μισός πληθυσμός του πλανήτη βρίσκεται κάτω από το όριο της φτώχειας και δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι ουσιαστικά υποσιτίζονται ή πεθαίνουν κυριολεκτικά από την πείνα;

Αυτό που στην πραγματικότητα έχουμε σήμερα δεν είναι κρίση υπερπαραγωγής γενικά – παραγωγή που δεν έχει ανάγκη ο πληθυσμός του πλανήτη, αλλά υπερπαραγωγής μέσα στο υπάρχον οικονομικό και κοινωνικό σύστημα και τους περιορισμούς που βάζουν οι αντιφάσεις του.

Ένα σύστημα που στηρίζεται στην ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και στην ιδιοποίηση μεγάλου μέρους από το κοινωνικό προϊόν και την εργασία. Ιδιώτες-ιδιοκτήτες που για να αφήσουν την παραγωγή να αναπτυχθεί σύμφωνα με τις δυνατότητες που έχουν σήμερα τα παραγωγικά μέσα και η τεχνολογία θα πρέπει να έχουν εξασφαλισμένη τη ζήτηση και τα κέρδη τους. Αυτό, όμως, τους φέρνει μπροστά στη μεγάλη αντίφαση που δημιουργείται ανάμεσα στην ιδιοποίηση μεγάλου μέρους της εργασίας και στην αμοιβή της, περιορίζοντας τη ζήτηση.

Στην ουσία, οι ιδιώτες-ιδιοκτήτες και κατ' επέκταση τα εθνικά κράτη μπαίνουν σήμερα φραγμός στην παραγωγή όσων θα μπορούσε να παράξει ο πλανήτης και εμπόδιο στην παρ'όλα ανάπτυξη, που θα μπορούσε να ικανοποιήσει τις βασικές ανάγκες του πληθυσμού ολόκληρου του πλανήτη.

Η προσπάθεια που γίνεται εδώ και δεκαετίες για εννοποίηση των χωρών Ευρώπης από τους ίδιους τους καπιταλιστές όπως και η φιλελευθεροποίηση και παγκοσμιοποίηση του εμπορίου δεν είναι παρά προσπάθεια των καπιταλιστών και αστών εκπροσώπων τους να συγχρονιστούν με τις απαιτήσεις που θέτει η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής. Μέσα παραγωγής που έχουν ξεπεράσει κατά πολύ τα όρια που βάζουν τα εθνικά κράτη και η ατομική ιδιοκτησία πάνω σε αυτά.

Αν σήμερα μέσα από την κρίση του συστήματος και των αντιφάσεων του δημιουργούνται φυγόκεντρες δυνάμεις και τάσεις προστατευτισμού, αυτό στρέφεται ενάντια στην ίδια τη λογική της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και των δυνατοτήτων που έχει η ανθρωπότητα να λύσει τα προβλήματά της. Η απάντηση στην κρίση, δεν βρίσκεται στο κουτσούρεμα των παραγωγικών δυνάμεων και κατ' επέκταση της παραγωγής σύμφωνα με τα όρια και τα μεγέθη της ατομικής ιδιοκτησίας και των εθνικών κρατών, αλλά στο σπάσιμο της αντίφασης που γέννησε το υπάρχον σύστημα.

Η απάντηση στα προβλήματα που ταλανίζουν σήμερα την Ευρώπη αλλά και παγκόσμια δεν βρίσκεται στην επιστροφή στα εθνικά σύνορα και στην ισπανική ληρέτα ή στην ελληνική δραχμή, αλλά στην πραγματική εννοποίηση των χωρών ευρωπαϊκά και παγκόσμια και στην αξιοποίηση –μέσα από έναν ορθολογικό σχεδιασμό– παραγωγικών μέσων και παραγωγικών δυνάμεων απαλλαγμένων από τα εμπόδια που βάζουν η ατομική ιδιοποίηση και τα εθνικά σύνορα, έτσι που στο σύνολό της η παραγωγή και η υπεραφθονία προϊόντων να μην αποτελεί πηγή κρίσης, αλλά πηγή πλούτου για να καλύψει η ανθρωπότητα τις ανάγκες της.

Αφερέγγυες ...εκποιήσεις

Το σύγχρονο 1929 που ξεκίνησε με την κατάρρευση της Lehmann Brothers στις ΗΠΑ το 2008, έφερε πάνω από όλα στην επιφάνεια μια απίστευτα ανεύθυνη, ανήθικη και εγκληματική λειτουργία των προγραμματιστών του κεφαλαίου και του ιδιωτικού τραπεζικού συστήματος σε ολόκληρο τον κόσμο. Από τη μια στιγμή στην άλλη και οι κοινωνίες του ανεπτυγμένου κόσμου βούτηξαν πια στην κρίση και την ανεργία.

Η φτωχοποίηση ολοένα και μεγαλύτερων τμημά-

σύμφωνα με τις πρόνοιες του περί Πτώχευσης Νόμου».

Αυτό τον νόμο έχει καταρτίσει η Κυπριακή Δημοκρατία μέσα στα βάθη της απελπισίας χιλιάδων οικογενειών που δεν είναι σε θέση πια να αντεπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους και ζουν με τον τρόπο της έξωσης. Κομμένα και ραμμένα όλα στα μέτρα των ιδιωτικών τραπεζών. Μόνο που δεν σώζονται.

Το χάος της κυπριακής κατάστασης αλλά και τα αδιέξοδα τέτοιων πολιτικών, των πολιτικών τους,

των της κοινωνίας εξελίσσεται σε επιδημία της εποχής, με τους αριθμούς αυτών που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας μέσα στην καρδιά της ίδιας της Ευρώπης, να είναι χωρίς προηγούμενο από τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Στην Ελλάδα τέσσερις στους δέκα Έλληνες πηγαίνουν για ύπνο νηστικοί (στοιχεία Δεκεμβρίου 2014).

Αντί παρόλα αυτά, να ζητούνται ευθύνες αλλά και ουσιαστικές μορφές ελέγχου του τραπεζικού συστήματος, των υπεύθυνων για αυτά που βιώνει η ανθρωπότητα, των θυτών, αυτό που παρακολουθούμε είναι η συνεχής ενίσχυσή τους με ό,τι έχει απομείνει σε εισοδήματα και περιουσιακά στοιχεία των θυμάτων, των τσακισμένων οικονομικά ανθρώπων και ανέργων.

Μέσα σε αυτά ακριβώς τα πλαίσια τροποποιήθηκαν και στην Κύπρο όλες οι νομοθεσίες από τη δεξιά διακυβέρνηση στη μετά το 2013 εποχή. Έτσι πέρασαν και το νομοσχέδιο για τις εκποιήσεις το περασμένο Φθινόπωρο, αλλά και το πλαίσιο αφερέγγυτητας μέσα στην Άνοιξη. Με τον νόμο του περασμένου Φθινοπώρου εξουδετερώνεται ο ρόλος του κράτους στο ζήτημα των εκποιήσεων, που μετατρέπονται σε υπόθεση αποκλειστικής δικαιοδοσίας των τραπεζών. Που έχουν πια το δικαίωμα να ξεκινούν τις διαδικασίες δύο μήνες μετά την τελευταία καταβολή δόσης, χωρίς δικαστικά εντάλματα ή άλλα που ίσχυαν με τον παλιό νόμο.

Ο νόμος για την Αφερέγγυτητα, παρόλη την για μήνες διαφημισμένη δημιουργία του για προστασία των δανειοληπτών, κατοχυρώνει ακόμα περισσότερο την υπεροπλία των τραπεζών, στις οποίες δίνει τον τελευταίο λόγο. Αυτό ακριβώς κάνει αφού, μαζί με άλλα, προνοεί ότι οποιοδήποτε σχέδιο καταρτιστεί για προστασία δανειολήπτη και της κατοικίας του, «οι όροι του... πρέπει να έχουν ως αποτέλεσμα να διατηρήσουν τους πιστωτές (δηλαδή τις τράπεζες) στην ίδια ή σε καλύτερη θέση από αυτήν στην οποία θα ήταν, εάν η περιουσία του χρεώστη διατίθετο

φανερώνονται όπου κάποιος και αν κοιτάξει. Ακόμα και οι ίδιοι οι σχεδιαστές σε διεθνές επίπεδο της στρατηγικής των μνημονίων αναγκάζονται σε πολλές περιπτώσεις να καταγράφουν την πραγματικότητα όπως είναι.

Σε έκθεση του Οίκου Moody's, με τίτλο «Προοπτική του τραπεζικού συστήματος: Κύπρος», αναφέρεται ότι, «τα μειωμένα εταιρικά κέρδη των κυπριακών επιχειρήσεων, η συνεχιζόμενη μείωση του πλούτου των νοικοκυριών, ο υψηλός ρυθμός ανεργίας και η πτώση των τιμών των ακινήτων, όλα θα συμβάλουν στη διάβρωση των περιουσιακών στοιχείων των κυπριακών τραπεζών». (Moody's)

Παραδέχονται ότι οι προοπτικές της κυπριακής οικονομίας αλλά και του τραπεζικού συστήματος είναι δυσοίωτες. Εξαιρετικής σημασίας παραδοχές. Πάνω από όλα διότι όλα όσα «συμβάλουν στη διάβρωση των περιουσιακών στοιχείων των κυπριακών τραπεζών», είναι τα ξεκάθαρα αποτελέσματα των πολιτικών λιτότητας. «Τα μειωμένα εταιρικά κέρδη των κυπριακών επιχειρήσεων», έχουν αφετηρία τη «συνεχιζόμενη μείωση του πλούτου των νοικοκυριών». Έχουν αφετηρία το ότι υπάρχει «υψηλός ρυθμός ανεργίας». Με αυτά δεδομένα η «πτώση των τιμών των ακινήτων», γίνεται αναπόφευκτη, όπως και η «διάβρωση των περιουσιακών στοιχείων των κυπριακών τραπεζών».

Αν δεν αντιμετωπιστεί το ζήτημα της χρεοκοπίας των επιχειρήσεων, της φτωχοποίησης των νοικοκυριών και της ανεργίας, οι εκποιήσεις όχι μόνο δεν αντιμετωπίζουν την κατάσταση, αλλά την επιδεινώνουν.

Μόνο η Αριστερά μπορεί να δώσει πια λύσεις. Με ένα πρόγραμμα που να έχει στο κέντρο του τον έλεγχο των τραπεζών, των επενδύσεων και της ανάπτυξης, μέσα στα πλαίσια μιας πανευρωπαϊκής στρατηγικής για έξοδο από την κρίση.

Σωτήρης Βλάχος

Η Αριστερά να ηγηθεί της λύσης

Πάνε 12 χρόνια από την εξέγερση των Τ/κυπρίων του 2003. Μια εξέγερση που είχε ως κινητήριο μοχλό της τη λύση του Κυπριακού και την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Μια εξέγερση που ανέτρεψε το 30χρονο καθεστώς Ντενκτάς και έφερε με ένα θεαματικό τρόπο στην επιφάνεια τις δυνατότητες για τη λύση του Κυπριακού.

Το ΟΧΙ των Ε/κυπρίων στο δημοψήφισμα του 2004, ήταν φυσικό να απογοητεύσει τους Τ/κύπριους και να τους οδηγήσει στην αναζήτηση άλλων διεξόδων για λύση στα προβλήματά τους.

Η συνύπαρξη Χριστόφια και Ταλάτ στην ηγεσία των δύο κοινοτήτων την περίοδο 2008-2010, αναπτέρωσε τις ελπίδες για λύση και στις δύο πλευρές. Η αποτυχία τους, όμως, να φτάσουν σε λύση, οδήγησε ξανά στην απογοήτευση τις μάζες.

Η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού το 2008 και ιδιαίτερα η βαθιά κρίση που κυτάπη τις χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, είχε τις επιπτώσεις της και στην Κύπρο, όπου οδήγησε τον Νότο στην πλήρη κατάρρευση της οικονομίας και τον Βορρά στη στασιμότητα, με όλες τις επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο και στις συνειδήσεις του κόσμου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες η εμφάνιση του Ακκιντζί στη διεκδίκηση της προεδρίας στις εκλογές του Απριλίου - αναπτέρωσε τις ελπίδες μέσα στους Τ/κύπριους και τους έφερε με ένα θεαματικό τρόπο σε συσπείρωση γύρω από την υποψηφιότητά του. Το 60% που πήρε ο Ακκιντζί στο β' γυρο των προεδρικών, μπορεί να μεταφραστεί ως ένα άλλο είδος εξέγερσης των Τ/κυπρίων ενάντια στο κατεστημένο του Βορρά και ως ένα άλλο δημοψήφισμα υπέρ της λύσης του Κυπριακού.

Οι ιστορικές ευθύνες της Αριστεράς

Η αριστερά στον Βορρά έπαιξε καθοδηγητικό ρόλο στα γεγονότα της εξέγερσης του 2003, και στο ποσοστό του 65% που έδωσαν οι Τ/κύπριοι υπέρ του ΝΑΙ, στο δημοψήφισμα του 2004. Στον αντίποδα στον Νότο, η Αριστερά με άξονα το βασικό της κόμμα, το ΑΚΕΛ, έπαιξε τον εντελώς αντίθετο ρόλο με την εκλογή πρώτα του Τάσσου στην προεδρία το 2003 (την ώρα της εξέγερσης των Τ/κυπρίων) και στον τροπλισμό της λύσης, με τη θέση για ΟΧΙ στο δημοψήφισμα.

Η άνοδος του Χριστόφια στην προεδρία το 2008, ήταν μια κίνηση ουσιαστικά των Ε/κυπρίων για απαλλαγή από τον απορριπτικό Τάσσο, και μια προσπάθεια για σπάσιμο του αδιεξόδου και της στασιμότητας που επικρατούσε για τη λύση. Οι ελπίδες που δημιουργήθηκαν με την άνοδο Χριστόφια, πολύ γρήγορα ψαλιδίστηκαν από τον ίδιο, με την κωλυσιεργία που επέδειξε, με την τακτική του ροκανίσματος του χρόνου, υιοθ-

τώντας το μοτίβο του προκατόχου του για άρνηση σε οποιαδήποτε χρονοδιαγράμματα κατάληξης των συνομιλιών και ξεκίνημα τους από μηδενική βάση. Στην πορεία δαιμονοποιήθηκε πλήρως και το σχέδιο Ανάν, το οποίο η ίδια η Συνδιάσκεψη του ΑΚΕΛ το 2004 (15 μέρες πριν το δημοψήφισμα) χαρακτήρισε ως το σχέδιο που επανέωνε την Κύπρο, και ότι μόνο μερικές βελτιώσεις χρειάζονταν για να γίνει αποδεκτό και από το ίδιο το ΑΚΕΛ.

Η άνοδος του Ακκιντζί ήταν φυσικό να πανικοβάλλει τους απορριπτικούς και σκεπτικιστές του Νότου. Η προσπάθεια από όλους αυτούς στρέφεται στο να υποβαθμίζουν τη σημασία της εκλογής Ακκιντζί και να υπερτονίζουν

τον ρόλο της Τουρκίας σε ό,τι αφορά τη λύση του Κυπριακού. Χαρακτηριστικό του φόβου που απλώθηκε στο στρατόπεδο των απορριπτικών, για το ότι με τα νέα δεδομένα μπορεί να οδηγηθούμε σε λύση, είναι η στάση της ΕΔΕΚ, που βιάστηκε να προτρέξει σε απόρριψη ακόμα και της Διζωνικής Δικονομικής Ομοσπονδίας (ΔΔΟ), μια μορφή λύσης που για 40 περίπου χρόνια θεωρείτο ως η γενικά παραδεκτή μορφή λύσης, μετά τις πραγματικότητες που δημιούργησε ο πόλεμος του '74 και η ύπαρξη δύο ξεχωριστά δομημένων κοινωνιών για 42 ολόκληρα χρόνια.

Αναστασιάδης vs Αναστασιάδη

Ο Αναστασιάδης από την άνοδο του στην προεδρία μέχρι σήμερα (διαγράφοντας τον Αναστασιάδη του 2004) ακολουθεί και αυτός (όπως και όλοι οι προκατόχοί του) σε ό,τι αφορά το Κυπριακό, την τακτική του ροκανίσματος του χρόνου με ορίζοντα την πενταετία. Κύριο μέλημά του όλη αυτή την περίοδο, η εδραίωση της δεξιάς και της παράταξής του στην εξουσία, με την άλωση κάθε νευραλγικού σημείου του κρατικού μηχανισμού, και η εφαρμογή σε συνεργασία με την Τρόικα των σκληρών πολιτικών λιτότητας στην οικονομία, με κύριο στόχο την προστασία των συμφερόντων της κεφαλαιοκρατίας του τόπου. Οχι τυχαία, ο Αναστασιάδης αμέσως με την εκλογή του στην προεδρία, στην πρόσκληση του Ερντογάν για να πάει Τουρκία και να προχωρήσουν στη λύση του Κυπριακού (μια κίνηση που θα μπορούσε να άλλαζε τον ρου της ιστορίας της Κύπρου) προτίμησε το

Γιούρογκρουπ και το κούρεμα καταθέσεων, διαλύοντας τον τραπεζικό τομέα και οδηγώντας την οικονομία σε πλήρη κατάρρευση.

Η διακοπή των συνομιλιών με αφορμή τις βόλτες του Μπαρμπαρός στη Μεσόγειο, εξυπηρετούσε μεν τα σχέδια του Αναστασιάδη για ροκάνισμα του χρόνου, όμως είναι εντελώς ανεξήγητη η στάση της Αριστεράς και η στήριξή της στα παιχνίδια του Αναστασιάδη, εκεί που θα έπρεπε η έξοδος του Μπαρμπαρός να σημάει μια εσωτερική και διεθνή επίθεση για τη λύση του Κυπριακού. Σήμερα, μετά από πέντε συνεχή χρόνια βαθιάς κρίσης και ύφεσης, με συνεχή πτώση του βιοτικού επιπέδου και με τεράστια ανεργία, την ίδια ώρα

ρινή συγκυρία να χαθεί, παίρνοντας την πρωτοβουλία των γεγονότων στα χέρια της. Επιβάλλεται να μπει μπροστά και να ξεσηκώσει τις μάζες για τη λύση διαφωτίζοντας για τα οφέλη που θα έχει σήμερα και για τις δυο κοινότητες. Τολμηρά, πρέπει όχι απλώς να στηρίξει τον Αναστασιάδη στις συνομιλίες, αλλά να τον καλεί σε επίτευξη της διαδικασίας ώστε να μην μας προσπεράσει ξανά η ιστορία και να χαθεί μια ακόμα ευκαιρία. Το πρόβλημα όπως εμφανίζεται σήμερα, δεν είναι η εξεύρεση λύσης στη βάση αρχών ή με βάση το σωστό περιεχόμενο, στοιχεία που πρέπει να θεωρούνται αυτονόητα και να εξυπηρετούν και τις δύο κοινότητες. Το πρόβλημα βρίσκεται στην αναγκαιότητα πολιτικής βούλησης και στη θέληση που πρέπει να διακατέχει Ε/κύπριους και Τ/κύπριους για συμβίωση και συνύπαρξη, στα πλαίσια ενός νέου ομόσπονδου κράτους.

Οι Τ/κύπριοι έδειξαν αυτή τη θέληση για συμβίωση και λύση το 2003-4, και σήμερα με την ψήφο τους, με το εκπληκτικό 60%, που έδωσαν στον Ακκιντζί. Αυτή τη θέληση πρέπει να δείξουν και οι Ε/κύπριοι. Οι τελευταίες δημοσκοπήσεις μετά την εκλογή Ακκιντζί δείχνουν αλματώδη μεταστροφή των διαθέσεων των Ε/κυπρίων υπέρ των συνομιλιών και υπέρ μιας Ομοσπονδιακής λύσης. Το θετικό κλίμα ενισχύεται και με την απόφαση Ακκιντζί- Αναστασιάδη για εφαρμογή κάποιων νέων Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (ΜΟΕ). Αυτή τη διάθεση που αναπτύσσεται και μέσα στους Ε/κύπριους, έχει καθήκον η Αριστερά να μην την αφήσει να περιοριστεί στην εφαρμογή κάποιων ΜΟΕ ούτε να χαθεί στο βάθος ατέρμονων συνομιλιών και στα παιχνίδια εξουσίας!

Ο κρίσιμος ρόλος του ΑΚΕΛ

Η Αριστερά έχει να παίξει καθοριστικό ρόλο-κλειδί για τη λύση του Κυπριακού. Χωρίς την ενεργό στήριξη της Αριστεράς είναι αμφίβολη η δυνατότητα είτε για λύση είτε για την εφαρμογή μιας λύσης, όταν αυτή επιτευχθεί. Κρίσιμο ρόλο σε αυτή την πορεία διαδραματίζεται το ΑΚΕΛ, ως το βασικό και κυρίαρχο κόμμα σήμερα της Αριστεράς στον Νότο.

Αν το 2004 το ΑΚΕΛ συνέδραμε με το ΟΧΙ του στην απόρριψη της λύσης, σήμερα μπορεί το κόμμα της Αριστεράς να παίξει καταλυτικό ρόλο στην πορεία για τη λύση. Ιδιαίτερα αν μέσα στις σημερινές συνθήκες οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, δώσει αποφασιστικά τη μάχη χωρίς τις φοβίες και τις αμφιταλαντεύσεις του παρελθόντος, εξηγώντας στις μάζες τα οφέλη που θα προκύψουν από μια λύση και για τις δυο κοινότητες.

Μόνο όσοι εθελοτυφλούν δεν θα μπορούσαν να δουν ότι η Κύπρος με το μικρό της μέγεθος, με τα τεράστια πλεονεκτήματα που θα αποκτούσε με τη λύση, θα μπορούσε να μπει σε μια πορεία μεγάλης ανάπτυξης. Η Αριστερά δεν πρέπει να αφήσει τη σημε-

Η Αριστερά του Νότου, μπορεί στη σημερινή συγκυρία να απευθυνθεί στην Αριστερά του Βορρά και να κτίσουν ένα πανίσχυρο δικονομικό μέτωπο υπέρ της Λύσης. Ένα τέτοιο μέτωπο μπορεί να αναπτύξει τεράστια δυναμική και με γνώμονα και άξονα τα κοινά συμφέροντα των δύο κοινοτήτων, να στρώσει και στην υιοθέτηση θέσεων, σε μια συμφωνία για την Λύση, που είτε από μόνιους τους οι ηγέτες δεν θα μπορούσαν ή δεν θα ήθελαν, κάτω από την πίεση αντιπάλων, τοπικών ή διεθνών συμφερόντων. Ένα τέτοιο μέτωπο θα έχει να διαδραματίσει κρίσιμο και καθοριστικό ρόλο στην εφαρμογή και λειτουργία της Λύσης όταν θα συμφωνηθεί. Οι τ/κυπριακές μάζες γράφουν εδώ και 13 χρόνια τη δική τους ιστορική σελίδα σε σχέση με την επανένωση της Κύπρου. Η ανταπόκριση της ε/κυπριακής κοινότητας και η κοινή πορεία προς τη λύση και το μέλλον μπορεί να γράψει τη δική της ιστορική σελίδα για το νησί και το μέλλον του και για ολόκληρη την περιοχή. Σε αντίθετη περίπτωση οι ευθύνες θα είναι τεράστιες και θα βαραινούν πρώτα τις ηγεσίες και ιδιαίτερα της Αριστεράς.

Μάζες

Οικονομία σε μόνιμη λιτότητα

Στην πρόσφατη συνάντηση της Ευρωζώνης στη Ρίγα της Λετονίας, η διαμετρικά αντίθετη πορεία που ακολουθεί η Κύπρος σε σχέση με την ελληνική κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, όσον αφορά στην αντιμετώπιση των νεο-φιλελεύθερων μνημονιακών πολιτικών, δεν μπορούσε να είναι πιο ξεκάθαρη. Η κυπριακή κυβέρνηση ακολουθεί πιστά τις μνημονιακές οδηγίες, τις υιοθετεί και τις προβάλλει σαν δικές της απόψεις και θέσεις. Προσπαθεί να κάμψει και να ξεπεράσει οποιαδήποτε αντίσταση, κοινωνική, κοινοβουλευτική ή πολιτική ενάντια στο μνημονιακό πρόγραμμα και αδιαφορεί για τις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις των πολιτικών που ακολουθεί αφού η πραγματική επιδίωξή της είναι η νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση της κυπριακής οικονομίας και κοινωνίας γενικότερα.

Στην άλλη όχθη του πολιτικού φάσματος, η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ εδώ και τρεις μήνες ακολουθεί εντελώς διαφορετική πορεία και δίνει τον πιο άριστο αγώνα ενάντια στις αποτυχημένες πολιτικές λιτότητας, οι οποίες έχουν επιφέρει τεράστια οικονομική, κοινωνική και ανθρωπιστική καταστροφή στην Ελλάδα. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει καταφέρει να φέρει στην επιφάνεια και να γίνει συνείδηση από συνεχώς αυξανόμενες μάζες εργαζομένων και μικρομεσαίων στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες της Ευρώπης η απομυθοποίηση και οι πραγματικές επιδιώξεις της άρχουσας τάξης της Ε.Ε. και του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Η άρχουσα τάξη της Ε.Ε. και το εθνικό κεφάλαιο στα κράτη

μέλη προσβλέπουν σε ένα νέο κύκλο συσσώρευσης κεφαλαίου, αλλά πάνω σε μια εντελώς διαφορετική βάση όπου οι συσχετισμοί εργασίας - κεφαλαίου θα έχουν ανατραπεί εις βάρος των εργαζομένων. Επιδιώκεται ένα μοντέλο καπιταλιστικής ανάπτυξης με καθυλωμένους μισθούς, αύξηση της κερδοφορίας, μείωση της φορολογίας στα ψηλά εισοδήματα και στον πλούτο, ιδιωτικοποίηση και ξεπουλήμα δημόσιων οργανισμών στο κεφάλαιο, δημιουργία αποθεματικού ανέργων εργατών κυρίως στην ευρωπαϊκή περιφέρεια, απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και την αποδόμηση του κοινωνικού κράτους. Έχουν χρησιμοποιήσει την οικονομική κρίση σαν την ευκαιρία που γύρευαν από καιρό για την αναδιάρθρωση των καπιταλιστικών σχέσεων, με σκοπό να αντιμετωπίσει τον διεθνή ανταγωνισμό, ο οποίος εντείνεται συνεχώς σε παγκόσμιο επίπεδο με την άνοδο οικονομικών όπως της Κίνας, Ινδίας, Βραζιλίας και άλλων αναπτυσσόμενων χωρών πέρα από τους παραδοσιακούς ανταγωνιστές του ευρωπαϊκού κεφαλαίου όπως οι ΗΠΑ, Ιαπωνία και Ν.Α. Ασία.

Σε αυτή τη συγκυρία η οποία αποτελεί ιστορικής σημασίας επικέντρωση ταξικών ανταγωνισμών, πρωταρχικά στην Ευρώπη αλλά και παγκοσμίως, η κυπριακή κυβέρνηση και η επιχειρηματική τάξη ακολουθεί την πορεία η οποία έχει χαραχθεί από τους θεσμούς της Ε.Ε. με νεο-αποικιακά χαρακτηριστικά και εφαρμόζει πιστά αλλά και με συνειδητή συμμετοχή τη νεο-φιλελεύθερη ανασυγκρότηση των παραγωγικών σχέσεων, τη ριζική αλλαγή στη μορφή και το ρόλο του κράτους στην οικονομία και την κατεύθυνση που θα μπορούσε να πάρει ένας νέος κύκλος συσσώρευσης κεφαλαίου στην Κύπρο. Η κυπριακή κυβέρνηση σε μια περίοδο δύο χρόνων έχει προχωρήσει σε μέτρα και έχει εφαρμόσει πολιτικές που δεν μπόρεσαν οι μνημο-

νιακές κυβερνήσεις στην Ελλάδα να πετύχουν σε πέντε χρόνια. Οι σχεδιασμοί και η εφαρμογή όσον αφορά στις πολιτικές λιτότητας στην Κύπρο έχουν προχωρήσει με γοργούς ρυθμούς και με μηδαμινή κοινωνική και πολιτική αντίσταση: μείωση μισθών και συντάξεων, αύξηση της έμμεσης φορολογίας, μείωση του συνόλου των δημόσιων υπαλλήλων, μείωση των κοινωνικών και αναπτυξιακών δαπανών του κράτους, απορρύθμιση εργασιακών σχέσεων, κούρεμα καταθέσεων και ξεπουλήμα τραπεζών σε επενδυτικά ταμεία, νομοσχέδιο εκποιήσεων και αφερεγγυότητας, 'πακετοποίηση' και πώληση δανείων, ιδιωτικοποιήσεις. Οι αλλαγές στη κυπριακή οικονομία και κοινωνία στην κατεύθυνση της νεο-φιλελεύθερης αναδιάρθρωσης δεν έχουν μόνο άμεσες καταστροφικές οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις, αλλά θα καθορίσουν και τη μορφή που θα εξελιχθεί η κυπριακή οικονομία για πολλά χρόνια στο μέλλον. Αυτός είναι τουλάχιστον ο απώτερος στόχος.

Η κυπριακή οικονομία περνά τον τέταρτο χρόνο

επιτόκια για δανεισμό από τις διεθνείς αγορές έχουν μειωθεί και η οικονομία βρίσκεται σε πορεία ανάκαμψης.

Οι κυβερνητικές θέσεις για τη μνημονιακή πολιτική και τις προοπτικές της οικονομίας, κάθε άλλο παρά αντικατοπτρίζουν την πραγματικότητα. Τα δημοσιονομικά ελλείμματα, μετά από τέσσερα χρόνια σκληρής λιτότητας έχουν μειωθεί αλλά με τεράστιο οικονομικό και κοινωνικό κόστος. Όσον αφορά στην εφαρμογή μέτρων λιτότητας, η κυβέρνηση προχώρησε ένα βήμα παραπέρα και επιδιώκει δημοσιονομικό πλεόνασμα σε μεγαλύτερο βαθμό και πιο νωρίς από ό,τι ζητά η ίδια η Τρόικα. Το δημοσιονομικό πλεόνασμα είναι η αντανάκλαση της πολιτικής λιτότητας, αφαιρείται αγοραστική δύναμη από την οικονομία και η ύφεση και η ανεργία παραμένουν και μετατρέπονται σε μόνιμα χαρακτηριστικά της κυπριακής κοινωνίας. Η μνημονιακή πολιτική απαιτεί αύξηση των δημοσιονομικών πλεονασμάτων για τα επόμενα χρόνια και η πολιτική λιτότητας θεσμοθετείται σε μόνιμο καθε-

Το γεγονός ότι οι πολιτικές που απαιτούν οι δανειστές και οι οικοι αξιολόγησης έχουν οδηγήσει σε χαμηλότερα επιτόκια στις διεθνείς αγορές δεν θα πρέπει να προκαλεί έκπληξη. Δεν πρόκειται, όμως, να ανατραπουν οι συνθήκες ύφεσης, η ψηλή ανεργία και οι ανύπαρκτες προοπτικές ανάπτυξης με την πρόσβαση στις διεθνείς αγορές. Τα βασικά διαρθρωτικά προβλήματα της κυπριακής οικονομίας δεν αντιμετωπίζονται, η απο-βιομηχανοποίηση και η έλλειψη ανταγωνιστικότητας στο εξωτερικό εμπόριο παραμένουν και οι επικλήσεις

για ξένες επενδύσεις αντανάκλουν την αδιέξοδη πορεία των μνημονιακών πολιτικών παρά στρατηγική ανάπτυξης. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις και πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς έχουν εναντιωθεί στις πολιτικές λιτότητας και στο νεο-φιλελεύθερο οικονομικό πρόγραμμα της Τρόικα, εξ υπαρχής. Εν τούτοις οι αρχές της Ε.Ε., χρησιμοποιώντας τα γνωστά εκβιαστικά διλήμματα ρευστότητας και χρηματοδότησης, έχουν καταφέρει να παρουσιάσουν τις πολιτικές λιτότητας και τα μνημονιακά ως τη μόνη επιλογή. Εναλλακτική πορεία ενάντια στα μνημόνια και τη λιτότητα υπάρχει και ο ΣΥΡΙΖΑ έχει δείξει τον δρόμο στα κινήματα, τις αριστερές πολιτικές δυνάμεις και τους λαούς της Ευρώπης. Αυτόν τον δρόμο καλείται να ακολουθήσει και η Αριστερά στην Κύπρο με τη διαμόρφωση εναλλακτικού οικονομικού προγράμματος με βασικά στοιχεία τον περιορισμό των δημοσιονομικών περικοπών, μεταρρύθμιση για ένα δικαιότερο φορολογικό σύστημα, αναδιάρθρωση και δημόσιο έλεγχο του τραπεζικού τομέα και παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας με αναβάθμιση και επέκταση του αγροτικού και βιομηχανικού τομέα. Ένας εναλλακτικός σχεδιασμός και πειστικές προτάσεις για οικονομική ανάπτυξη είναι απαραίτητο να αναπτυχθούν εκ μέρους της Αριστεράς με σκοπό και την ιδεολογική και πολιτική απομυθοποίηση της θέσης ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το μόνιμο καθεστώς λιτότητας. Οι δυνατότητες όμως πραγματικής αλλαγής σε οικονομικό και πολιτικό επίπεδο περνούν μέσα από μια διεθνιστική στρατηγική όπως αυτή για την οποία αγωνίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ, οι Podemos και άλλες πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς και κινήματα σε όλη την Ευρώπη.

Despotluğun ve Kibirin Yenilgisi Ezilen Halkların ve Sol'un Zaferi

Burjuva demokratik seçimlerinde sık sık görmeye alıştığımız sonuçlar yaşanmaya devam ediyor.

Herhangi bir ülkede parlamentoda bir şekilde Hükümeti kurma avantajını elde eden siyasi görüşler. Kendi politikalarını hayata geçirirken yaptıkları en büyük yanlış, kendi partilerini onaylamayan (Oy vermeyen) kesimlere de aynı gömleği giydirmeye çalışmaktır. Kendi gibi olmayı hor görme aşağılama, ötekileştirerek hayat hakkı tanımama davranışı Türkiye'de de AKP'nin iktidara gelişiyle yaşandı. Tayyip Erdoğan liderliğinde oluşan AKP Hükümeti döneminde ilk iki dönemde insanların hayatını kolaylaştıracak uygulamalar hayata geçerken ilimlî islam görünümünden gün be gün radikal, saldırgan, despot bir islamik davranış geliştirildi. Devletin tüm kurumlarında İslamcı kadrolaşma gerçekleştirilerek, yolsuzluk ve hırsızlıkları sosyal medyada alay konusu oldu.

Eleştiren, farklı görüş ifade eden herkes suçlandı, tutuklandı, bizzat Tayyip Erdoğan tarafından mahkemelerde süründürüldü. AKP liderliği kendilerinden farklı giyinen, farklı yaşam kültürüne sahip olan tüm kesimlere karşı ağıza alınmayacak etik dışı söylemlerle saldırganlaşarak gerilimi artırdı. Son dönemde yandaşlarına rant sağlayan bir altyapı yatırım politikasıyla herşeyi satılık etti. Gezi Parkı Direnişi de rant politikalarının sonucunda tepki olarak gelişti.

Hiç bir toplumu benimsemediği bir kültürü yaşamasına zorlayamazsınız. Mutlaka geri

cevabınızı alırsınız.

Kürt açılımıyla Kürt halkının büyük desteğini alan, hatta merkez sağla bir kısım demokrat seçmenin de desteğini alan ilk dönemlerdeki AKP, Tayyip Erdoğan'ın "Sultan" olma hayalleriyle Kürt liderliğine ve diğer demokratik güçlere yaptığı sözlü saldırılar, sindirme politikaları, Türkiye halklarının kenetlenmesine demokrat sol unsurları da arasına alarak HDP'nin güçlenmesini sağladı.

HDP Lideri Selahattin Demirtaş'ın seçim

sonrasında yaptığı konuşmasında da söylediği gibi, "HDP'nin seçim zaferi, tüm ezilen halkların, emekçilerin, ötekileştirilen Türkiye Halklarının zaferidir.

% 10 barajı aşır 80 milletvekiliyle meclise giren HDP'nin %40 oranında kadın adaylarının kazanarak meclise girmesi de "Kadın Düşmanı" AKP'nin yediği en büyük tokat oldu.

Her hal ve durumda "Sultan" edasıyla herkesi küçük gören ve seviyesizce saldırıda bulunan Erdoğan, bir süre önce Mustafa Akıncı'nın Cumhurbaşkanı seçilmesi sonrasında Türkiye ile ilişkilerin niteliğine ilişkin yaptığı kardeşlik vurgusuna karşı "Akıncı'nın ağzından çıkanı kulağının duması lazım" diyerek babasının uşağına konuşur gibi davranan Tayyip Erdoğan, Kıbrıslı Türklerin de büyük tepkisini çekmişti.

"Kıbrıs Sorunu" nun çözümü için yeniden başlayan görüşmelerin ivme kazandığı bu günlerde Tayyip'in güç kaybetmesi, Demokratik Türkiye umudunu yeşertirken Kıbrıs'ın geleceği açısından da olumlu bir gelişme olarak görmek gerek. HDP'nin Ortadoğu halklarını kucaklayan barışçıl tavrı, önümüzdeki on yıllarda Kıbrıs'a da yansıtacağı umuduyla...

Güven Artırıcı Önlemler

Akıncı ve Anastasiadis'in "Kıbrıs Sorunu" nun çözümü yolunda olumlu bir hava yaratma çabaları, "Güven Yaratacı Önlemler" çerçevesine sıkıştırılıyor. Güven yaratacı önlem diye bişey yok aslında. Çözümü ertelemek için şirin görünme taktikleri. Gerçekten Güven yaratacı önlemler almak isteniyorsa İrçki saldırılara karşı özel yasalar çıkarılarak uygulamaya konmalıdır. Temel eğitim kitaplarını yeniden revize ederek her iki toplumu düşman belleyen içerikler temizlenmelidir. Geçtiğimiz günlerde öğrencilerini toplayıp Ledra Palas Hotel yanına kadar gelip kuzey tarafını taş yağmuruna tutan "öğretmen"ler olduysa sürece ve bu tür davranışlar karşısında sezgisiz kalındığı sürece ne güven olur, ne anlaşma ne de çözüm.

Aziz Ener

Ηττα της αλαζονείας και του δεσποτισμού Νίκη των καταπιεσμένων εθνοτήτων και της Αριστεράς

Σε οποιοδήποτε κοινοβούλιο το μεγαλύτερο λάθος που κάνουν οι πολιτικές δυνάμεις που κερδίζουν το δικαίωμα της διακυβέρνησης είναι η προσπάθεια επιβολής των πολιτικών τους και σε όσους δεν τους υποστήριξαν. Μια τέτοια είδους συμπεριφορά περιφρόνησης και υποτίμησης συναντήσαμε στη διάρκεια της διακυβέρνησης του κόμματος ΑΚΠ στην Τουρκία. Στις πρώτες δύο περιόδους της διακυβέρνησης του ΑΚΠ του Ταγίπ Ερντογάν τέθηκαν σε ισχύ μέτρα που διευκόλυναν τη ζωή των ανθρώπων, αλλά με τον καιρό η πολιτική μετριοπάθειας άλλαξε σε έναν ριζοσπαστικό ισλαμισμό. Σε όλους τους κρατικούς θεσμούς έγινε ισλαμική στελέχωση και οι παρανομίες και απάτες έγιναν πρώτο θέμα στο διαδίκτυο.

Όλοι όσοι έκαναν κριτική ή εξέφρασαν διαφορετική άποψη συνελήφθησαν και σύρθηκαν στα δικαστήρια από τον ίδιο τον Ερντογάν. Η ηγεσία του ΑΚΠ με τις υβριστικές και χωρίς ηθική δηλώσεις της εναντίον όλων όσοι ντύνονται διαφορε-

ΤΟΥΡΚΙΑ / ΕΚΛΟΓΕΣ

τικά και έχουν μιαν άλλη κουλτούρα ζωής, ενδυνάμωσε την ένταση. Στο τελικό στάδιο, πούλησε όλα τα αναπτυξιακά έργα και έργα υποδομής και φρόντισε να αισχροκερδούν οι υποστηρικτές του. Τα γεγονότα του Γεζί ήταν αντίδραση σε αυτή την πολιτική.

Δεν μπορεί κάποιος να επιβάλλει σε μία κοινωνία μία κουλτούρα που δεν την αποδέχεται, η αντίδραση είναι αναπόφευκτη.

Αρχικά, το ΑΚΠ με το Κουρδικό άνοιγμα που έκανε, εξασφάλισε την υποστήριξη των Κούρδων και μιας μερίδας δημοκρατών, αλλά στη συνέχεια ο Ερντογάν που ονειρευόταν να γίνει «Σουλτάνος», με την πολιτική εκφοβισμού και του υβριστικού ύψους του προκάλεσε συσπείρωση των εθνοτήτων της Τουρκίας και ενίσχυσε το ΧΔΠ με τη συμμετοχή αριστερών δημοκρατών.

Όπως είτε ο ηγέτης του ΧΔΠ Σελαχατίν Δεμιρτάς στην ομιλία του μετά τις εκλογές: «Η νίκη του ΧΔΠ είναι και των καταπιεσμένων εθνοτήτων, των εργαζομένων και απομονωμένων λαών της Τουρκίας». 80% από γυναίκες υποψήφιοις του ΧΔΠ, που ξεπέρασε το εκλογικό όριο του 10% και εξασφάλισε 80 έδρες, μπήκαν στη Βουλή και αυτό είναι το μεγαλύτερο χαστούκι που δέχθηκε ο «εχθρός των γυναικών», το ΑΚΠ.

Ο Μουσταφά Ακιντζί μετά που εκλέχτηκε ως πρόεδρος στις δηλώσεις του για τις σχέσεις με την Τουρκία είχε αναφερθεί σε «δύο αδελφές χώρες» και ο Ερντογάν, που σε κάθε περίπτωση συμπεριφέρεται σαν «Σουλτάνος», είχε απαντήσει ότι ο Ακιντζί «πρέπει να σκέφτεται προτού μιλήσει» και προκάλεσε την οργή των Τουρκοκυπρίων.

Η αποδυνάμωση του Ερντογάν σε

μια περίοδο που άρχισαν οι διαπραγματεύσεις στο Κυπριακό αναζωογονεί τις ελπίδες για μια πιο δημοκρατική Τουρκία και πρέπει να κριθεί θετική εξέλιξη για το μέλλον της Κύπρου. Ελπίζουμε ότι η ειρηνική στάση του ΧΔΠ που αγκαλιάζει τους λαούς της Μέσης Ανατολής, θα επιδράσει και στην Κύπρο την επόμενη περίοδο.

Οι προσπάθειες των Ακιντζί και Αναστασιάδη για ένα θετικό κλίμα στις διαπραγματεύσεις παγιεύονται στα ΜΟΕ. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν ΜΟΕ. Είναι απλώς μια τακτική αναβολή της λύσης. Αν στα αλήθεια ο σκοπός είναι ΜΟΕ, τότε να τεθούν σε ισχύ αντιεθνικιστικά νομοσχέδια, να καθαριστεί από τα σχολικά βιβλία το υλικό που δηλητηριάζει τις δύο κοινότητες. Όσο υπάρχουν καθοδηγητές όπως αυτός που πριν μερικές μέρες ήρθε στο Λήδρα Πάλας με τους φοιτητές του και πέταξαν πέτρες απέναντι, δεν θα έχουμε ούτε εμπιστοσύνη, ούτε λύση ούτε και ειρήνη.

Aziz Evé

Νομιμοποίηση της μετανάστευσης

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση των τελευταίων χρόνων δεν εξαθλιώνει μόνο τις πάλαι ποτέ ανθούσες κοινωνίες της Ευρώπης, αλλά έχει κυριολεκτικά διαλύσει ολόκληρες χώρες στη βόρειο Αφρική και τη Μάση Ανατολή. Η άναρχη καπιταλιστική ανάπτυξη, η εξαθλίωση και οι πόλεμοι που επιβάλλει η «παγκόσμια δικτατορία» των πολυεθνικών και των κυβερνήσεων-φερέφωνών τους, έχουν μετατρέψει το μεταναστευτικό σε «ωρολογιακή βόμβα» στα θεμέλια της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι αποφάσεις της πρόσφατης Συνόδου Κορυφής της ΕΕ που πραγματοποιήθηκε για το μείζον ζήτημα της μεταναστευτικής «επέλασης» στη Μεσόγειο και κυρίως μετά τα συνεχή «φορτία θανάτου» των μεταναστών, απλώς ενίσχυσαν την ήδη ακολουθούμενη θανατοπολιτική της ΕΕ απέναντι στους μετανάστες. Η περαιτέρω στρατιωτικοποίηση των συνόρων, με ενίσχυση της φύλαξης των χερσαίων και θαλάσσιων συνόρων, η χρηματοδότηση των επιχειρήσεων διάσωσης και η επιμονή να μη δέχονται πρόσφυγες, οι οποίοι πρέπει να ζητούν άσυλο μόνο από τις χώρες πρώτης υποδοχής, όπως ορίζει και η Συνθήκη «Δουβλίνο II», συνηγορούν για κοντόφθαλμη πολιτική που στόχο έχει να παρεμποδίσει τη νόμιμη μετανάστευση προσφύγων κτυπώντας τη δήμενη

παράνομη διακίνηση. Οι Ευρωπαίοι γραφειοκράτες ανακάλυψαν μάλιστα και τους ενόχους για τους πνιγμούς των μεταναστών, που δεν είναι άλλοι από τους διακινητές, των οποίων τώρα θα βομβαρδίζουν τα πλοία πριν αποπλεύσουν! Όμως οι διακινητές είναι ο τελευταίος κρίκος στην αλυσίδα των ιμπεριαλιστικών εγκλημάτων

που διαπράττονται στην περιοχή της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το τωρινό «τσουνάμι», που έχει ως αποτέλεσμα να μετατραπεί η Μεσόγειος σε ένα ιδιότυπο «νεκροταφείο ψυχών», έχει άμεσα τις ρίζες του στις επεμβάσεις που προηγήθηκαν σε Συρία, Λιβύη, Ροδεσία, Ερυθραία κ.λπ. και διέλυσαν και τις στοιχειώδεις κοινωνικές δομές που υπήρχαν σε αυτές τις χώρες.

Οι εισηγήσεις των ηγετών της ΕΕ δεν αποτελούν παρά απέλπιδες προσπάθειες να μην αντιμειωθούν τα θύματα των δικών τους ιμπεριαλιστικών πολιτικών. Να μειώσουν όσο γίνεται τον αριθμό των απελπισμένων που θα αναζητήσουν καταφύγιο στις χώρες της ΕΕ, κλείνοντας τα σύνορα και κάνοντας την είσοδο

για τους ίδιους.

Λίγο μετά την πρόσφατη τραγωδία στ' ανοιχτά της Λιβύης, το πρωτοσέλιδο της «Libération» έθετε με εμφαντικό τρόπο την ανάγκη να νομιμοποιηθεί η μετανάστευση.

Απέναντι στις λογικές της αποτροπής και της Ευρώπης-φρούριο, οι λύσεις που πρέπει να προταχθούν από το κίνημα της Αριστεράς είναι τα ανοιχτά σύνορα και η οργάνωση κατάλληλων δομών υποδοχής των προσφύγων. Η δημιουργία ασφαλών διόδων είναι μονόδρομος προκειμένου να σταματήσει η Μεσόγειος να είναι ένα απέραντο νεκροταφείο.

Πρέπει να καταργηθούν οι διεθνείς συνθήκες περί υποχρεωτικής παραμονής στη χώρα πρώτης υποδοχής, ώστε να υπάρξει δίκαιη κατανομή των προσφύγων στις χώρες της ΕΕ, με ταυτόχρονη αναδιανομή πόρων που θα στήριζαν την υποδοχή τους. Αλλά και για όσους επιθυμούν να παραμείνουν, πρέπει να δημιουργηθούν δομές φιλοξενίας ώστε να έχουν τις παροχές που κανονικά πρέπει να περιλαμβάνει το άσυλο, κυρίως για όσους κινδυνεύουν με φυλάκιση και θανατική ποινή στη χώρα προέλευσης.

Γ. Κωής

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΙΞΙΔ

Ο Άντρακλας

Προς τον μεγάλο άντρακλα μίστερ Θεμιστοκλέους: Είστε του κάλλους ραψωδός και υμνητής του κλέους, ο αντρισμός σας περισσός πλούσια τα ελέη, μα η πτωχή σας κεφαλή ρασιστικά τα λέει, Αντί του λόγου έχεις κρα, αδυνατώ να πω γιατί, μα τί τα θέλεις, οι πτωχοί μακάριοι τω πνεύματι. Είστε του αίσχους αρχηγός, ποιμήν κάποιων προβάτων π' αντί ουσίας, έχουσε άχυρο στα μυαλά των. Είστε της Κύπρου όνειδος και μόνο το κεφάλι μιλά, αυτό που βρίσκεται κάτω από τ' αρφάλι. Τέλος ετούτο θα σου πω με τρόπο...καταφτήσιμο, πως είστε μόνο για καβλίες, για δεκαδικές τζαι φτύσιμο!

Γρηγορείτε

Ο πρίγκιπας της περιοχής Στράκκα και της ευρύτερης Πάνω Λακατάμιας Νικόλαος Παπαδόπουλος εφιστά την προσοχή στον

αδούλωτο Κυπριακό Ελληνισμό σχετικά με τα νέα ΜΟΕ που συμφώνησαν Αναστασιάδης - Ακκιντζί. Με τον πρίγκιπα συμφωνεί και ο αγωνιστής Ζαχαρίας Κουλιός. Συγκεκριμένα, ο πρίγκιπας προειδοποιεί

ει στην κυριότητα Τουρκοκύπριου, του οποίου ο παππούς είναι τουρκικής καταγωγής. Τόσον ο πρίγκιπας όσον και ο αγωνιστής Ζαχαρίας Κουλιός καλούν τον λαό σε εγρήγορση!

Έλεος

Παίζει πολλά τελευταία, μια διαφήμιση για έκπτωση στο internet του εξοχικού μας. Κύριοι χουβαρντάδες, σάστε πρώτα το σήμα στην έπαυλή μου τζαι ύστερα θεωρούμεν για το εξοχικό. Μόλις πλησιάσω την πισίνα το σήμα χάνεται. Επανέρχεται μερ-

βαρος.

Διαρροή

Έχει διαρεύσει από το Υπουργείο Παιδείας, το θέμα της έκθεσης ιδεών στα Νέα Ελληνικά της επόμενης χρονιάς. Το παραθέτω αυτούσιο και άνευ χρονοτριβής:

«Η ασκαρδαμυκτική, πλην άδολος οριοθέτηση της επιθανάτιας τρακατρούκας, εν σχέσει με την παλαιομελλοντική α γριόσι ενυδάτωση της προϊούσης παρωνυϊάδας του ενδογενούς Ζωροαστρισμού, οίτινες κατοικοεδρεύουν υπό μορφήν τρικυμίας εν κρανίω, κατά παντός ανευθύνου!»

Εμπόριο

Σε απόγνωση βρίσκονται πλήθη πιστών που δεν μπόρεσαν να επισκεφθούν την άνω αριστερή γνάθο της Αγίας Υπομονής εις Ιδάλιον. Στο σημείο αυτό να αναφέρω ότι η συγκεκριμένη Κάρα, στην ολόκληρή της βεβαίως, είναι επίτιμη πρόεδρος της Ένωσης Οσιομαρτύρων και Ανωτάτων Χερουβείμ. Οι απελπισμένοι πιστοί τονίζουν ότι βρίσκονται εκτεθειμένοι στους πειρασμούς του 'Εξ' από δω, με αποτέλεσμα να κινδυνεύει η θρησκευτική τους ακεραιότητα. Η Αυτού Μακαριώτητος, εκατάλαβε ποιον εννοώ, υποσχέθηκεν ότι θα καταβάλει ακόμα πιο εμπορικήν Κάρα, η οποία θα κάμει αίσθηση. Εν συνεχεία ανέβηκε στην τάρατσα για το προγραμματισμένο του υδρομασάζ.

Ο Αντι-αντιδραστικός

ότι σε περίπτωση που εφαρμοστεί η παράγραφος ε' του άρθρου 4* εδάφιο 45.389, τότε είναι ορατός ο κίνδυνος, αγροτεμάχιον Ελληνοκύπριου στο χωριό Λεονάρσιος εμβαδού 4m επί 7m να περιέλθ-

κώς στη μέση του κήπου και ξαναχάνεται στην άκρη του πευκοδάσους μου. Στα πισινά του οικιακού προσωπικού επανέρχεται πλήρως. Επιληφθείτε παρακαλώ της καταστάσεως! Μεθ' υπολήψεως Βάρ-

σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ

Η εκλογή ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία έχει διαρρήξει τους σκοτεινούς ορίζοντες των ευρωπαϊκών προοπτικών. Η μετατροπή της μάχης ΣΥΡΙΖΑ σε μάχη ελπίδας για ολόκληρη την Ευρώπη είναι τεράστια πολιτική κατάκτηση. Οι λαοί έχουν ξανά κάτι

παϊκό κίνημα που κινείται με πολύ διαφορετικές ταχύτητες. Ενώ Ισπανία και Ιρλανδία τουλάχιστον ριζοσπαστικοποιούνται με ένα σαφή τρόπο, στη

την κάθε κίνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Αν δηλαδή κρατά την στήριξη των Ελλήνων εργαζομένων χωρίς να χάνει αυτήν των ευρωπαίων και αντίστροφα.

Στα σίγουρα προβληματίζει την πιο αριστερή πτέρυγα του μαζικού κινήματος το πόσο έτοιμη είναι η ηγετική ομάδα ΣΥΡΙΖΑ να αντιμετωπίσει την αφόρητη πίεση των πολιτικών εκπροσώπων του παλαιού κόσμου μέχρι το τέλος, αλλά και μια πιθανή ρήξη. Στα σίγουρα υπάρχουν πολλά που δικαιολογημένα δημιουργούν

τραπέζων» (Βαρουφάκης). Αυτή είναι η καπιταλιστική πραγματικότητα που σήμερα. Μια πραγματικότητα που αντιλαμβάνονται ολοένα και περισσότερα εκατομμύρια εργαζομένων στην Ελλάδα, την Ευρώπη αλλά και τον υπόλοιπο κόσμο. Και αυτό αποτελεί μια από τις τεράστιες κατακτήσεις ΣΥΡΙΖΑ. Η ελληνική κυβέρνηση αντιμετωπίζει ένα πραξικόπημα, όχι διότι έχει εξαγγείλει μεγάλες ανατροπές, αλλά διότι προσπαθεί μέσα από τις διαπραγματεύσεις να εξασφαλίσει το δικαίωμα στην στέγη, τον ηλεκτρισμό, τη θέρμανση, την ιατρική περίθαλψη, αυτών που η κρίση φτωχοποίησε, έστειλε στην ανεργία.

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Μια κατάκτηση τεραστίων διαστάσεων

να ελπίζουν και οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφαλαίου πολλά να τρέμουν... Και θα κάνουν οτιδήποτε για να αποτύχει αυτή η μάχη. Για αυτό σε αυτή την ιστορική συγκυρία είμαστε όλοι ΣΥΡΙΖΑ.

Αποτυχία ΣΥΡΙΖΑ θα έσπερνε απογοήτευση σε εκατομμύρια Ελλήνων. Ο δρόμος τότε θα άνοιγε διάπλατα, όχι για άλλες αριστερές επιλογές ή «μετριοπαθείς» λύσεις της δεξιάς, όπως επιστροφή της Νέας Δημοκρατίας, αλλά για ακραίες λύσεις όπως του πραξικοπήματος και της Χρυσής Αυγής.

Η ελληνική κυβέρνηση είναι ξεκάθαρα στο στόχαστρο όλων των πολιτικών δυνάμεων του κατεστημένου, τόσο στην Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και στην Ελλάδα. Οι εκπρόσωποι του ευρωπαϊκού κεφαλαίου θα προχωρήσουν πολύ πέραν της αντιπαράθεσης σε επίπεδο πολιτικών και οικονομικών επιχειρημάτων, προκειμένου να υπερασπιστούν τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών τραπεζών. Οι καυτές αιχμές και συνεχείς απειλές Σόιμπλε, η αιχρή προσωπική επίθεση κατασκευοφάντησης Βαρουφάκη που κράτησε για εβδομάδες, η για δεύτερη φορά συντονισμένη επίθεση κατασκευοφάντησης Κωνσταντοπούλου από τα ελληνικά ΜΜΕ, αλλά και πολλά άλλα, δεν πρέπει να αφήνουν αμφιβολίες. Η ευρωπαϊκή, όμως, μάχη του ΣΥΡΙΖΑ ξεκίνησε μέσα σε ένα ευρω-

Γερμανία όπως και αλλού οι συντηρητικοί είναι οι κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις. Η διατήρηση του ευρωπαϊκού κινήματος κοντά στον ΣΥΡΙΖΑ, σε κατανόηση και αποδοχή

ανησυχίας. Όπως η εκλογή Παυλόπουλου στην Προεδρία της Ελληνικής Δημοκρατίας, οι χειραψίες Τσίπρα με τον Αναστασιάδη και τον Αιγύπτιο Πρόεδρο για τα γκάζια. Οι δυνατότητες για νίκη παρά όλα αυτά

Πρέπει να σημειώσουμε παρά όλα αυτά ότι η κατάκτηση αυτή έχει τεράστια σημασία για τώρα. Την αμέσως επόμενη περίοδο και στον βαθμό που η σύγκρουση εντείνεται και οι αντιλήψεις σε ολόκληρη την Ευρώπη οξύνονται, απομένουν ακόμα τεράστιας σημασίας ζητήματα που πρέπει να μπουκωθούν αποφασιστικά και που θα κλείνουν την πλάστιγγα υπέρ της νίκης των ευρωπαϊκών λαών με ένα σαφή τρόπο. Τέτοιο είναι το ζήτημα του ελέγχου των τραπεζών από την κοινωνία, κάτι που ακόμα παραμένει σε ασάφεια.

Τονίσαμε πολλές φορές ότι αρμενίζουμε σε νερά ανεξερεύνητα από όλους, σε ένα ταξίδι που, λόγω της κρίσης και της φοβερής αστάθειας, οι διαθέσεις των μαζών θα αλλάζουν με την ημέρα. Αυτό που σήμερα είναι λάθος, θα είναι αύριο απαραίτητο. Ο καθορισμός αυτών των ισορροπιών δεν είναι εύκολη υπόθεση. Και απαιτεί την πιο ελεύθερη και ζωντανή ανταλλαγή απόψεων τόσο μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ όσο και σε κάθε οργανωμένο κομμάτι της Αριστεράς στην Ευρώπη και στον κόσμο. Η σημερινή εικόνα της ελληνικής κοινωνίας είναι η αυριανή εικόνα όλων των άλλων ευρωπαϊκών κοινωνιών.

Οι ισορροπίες είναι δύσκολες και ο χρόνος δεν είναι απεριόριστος. Η ρήξη είναι αναπόφευκτη σε κάποια στιγμή. Το ζήτημα είναι μέχρι τότε ο ΣΥΡΙΖΑ να διατηρήσει την στήριξη των ελληνικών μαζών προσφέροντάς τους έστω και μικρές νίκες. Και να καταφέρει, όταν η ρήξη είναι πια γεγονός, να εξασφαλίσει την ενεργή στήριξη σημαντικού κομματιού του ευρωπαϊκού κινήματος. Αυτό είναι τεράστιας σημασίας. Αυτή η κρίση θα ξεστράσει είτε ταξικά είτε εθνικά. Το πρώτο θα σημαίνει ένα τεράστιο ιστορικό βήμα προς τα εμπρός, το δεύτερο τεραστίων διαστάσεων καταστροφή που είναι πολύ δύσκολο να περιγραφεί τώρα.

αυτού που επιδιώκει σε αυτή την ευρωπαϊκή μάχη, είναι χωρίς υποκατάστατο.

Η διατήρηση των κόκκινων γραμμών και της στήριξης του ελληνικού κινήματος επιτυγχάνεται, την ίδια στιγμή που διατηρείται η επαφή με το ευρωπαϊκό κίνημα. Και αυτή η επαφή μπορεί να είναι εφικτή, σε αυτή τη φάση ανάπτυξης της ευρωπαϊκής συνειδησης, μόνο μέσα από διαπραγματεύσεις με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο πρέπει κατά την άποψή μας να κρίνε-

παραμένουν ανέπαφες.

Ο Βαρουφάκης, βασική μορφή των διαπραγματεύσεων, έχει επιδείξει μια αξιοσημείωτη σταθερότητα στις οικονομικές του προσεγγίσεις εδώ και πάρα πολλά χρόνια: τα μνημόνια και τα μέτρα λιτότητας έχουν αποτύχει, χρειάζεται αντιστροφή της πορείας, χωρίς αντιμετώπιση του ελληνικού χρέους-αναδιάρθρωση και διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους αυτού- όχι μόνο για την Ελλάδα δεν υπάρχει διέξοδος, αλλά ούτε για την ίδια την Ευρώπη.

Δεν χρειάζεται να μιλά κάποιος για σοσιαλιστικά μέτρα σήμερα για να έλθει σε ρήξη με τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Είναι αρκετό να μιλά για αυτά που μιλά ο Βαρουφάκης, είναι αρκετό να βάζει την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης ως προτεραιότητα για να αποτελεί κόκκινο πανί για τους ευρωπαϊκούς θεσμούς, που ούτε τα αυτονόητα δεν μπορούν πια να εξασφαλίσουν για τις μάζες των εργαζομένων.

Η ελληνική κυβέρνηση, «ουσιαστικά» αντιμετωπίζει ένα πραξικόπημα, όχι με άρματα μάχης, αλλά μέσω των

**σοσιαλιστική
ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ **ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ**

Τέρρα Σάντα 10 *Για ένα χρόνο*

Διαμ. 1, Τ.Κ. 25475 *Εσωτερικό €20*

2001 Στρόβολος, Λευκωσία *Ευρώπη €30*

ΤΗΛ. 22757553 - 99455169 *Αμερική*

Φαξ: 22767540 *Αυστραλία €35*

Email: sosialistiki@cytanet.com.cy

Γράψου συνδρομητής

